

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Karla Šimky v právní věci žalobce: **Oživení, z. s.**, se sídlem Muchova 232/13, Praha 6, zast. Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalované: **České dráhy, a. s.**, se sídlem nábreží L. Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Masaryk Station Development, a. s.**, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, zast. Mgr. Tomášem Pekárkem, advokátem se sídlem U Nikolajky 833/5, Praha 5, a **II) Masaryk Station Investment, a. s.**, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2021, č. j. 670/2021-O25, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2023, č. j. 10 A 58/2021-121,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalovaná a osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3.400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Černoouse, advokáta.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce požádal dne 27. 3. 2012 žalovanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o poskytnutí:

„1. informace o tom, jaké všechny smlouvy či dodatky ke smlouvám uzavřela společnost České dráhy, a. s. se společnostmi Masaryk Station Investment, a. s., IČO 271 642 33 a Masaryk Station Development, a. s., IČO 271 858 42, a to ve formátu: název smlouvy (dodatku smlouvy), datum uzavření smlouvy (dodatku smlouvy), identifikace smluvních stran, jméno osoby či osob, která/ktelé smlouvu (dodatek smlouvy) za každou smluvní stranu podepsala;

2. kopie všech smluv podle bodu 1. žádosti, včetně případných smluvních dodatků a příloh;

3. kopie stanoviska advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček k materiálu „Řešení lokality Praha - Masarykovo nádraží – prováděcí smlouvy“ z roku 2006, včetně případných dodatků a příloh“.

[2] Žalovaná tuto žádost shora uvedeným rozhodnutím částečně odmítla. Co se týká bodu 1 a 2 žádosti, dospěla k závěru, že některé z těchto informací naplňují všechny znaky obchodního tajemství, a v tomto rozsahu je proto neposkytla (resp. znečitelnila několik částí poskytnutých dokumentů). Co se týká kopie stanoviska advokátní kanceláře, žalovaná informaci neposkytla, neboť ho po uplynutí 15 let skartovala.

[3] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten žalobě vyhověl, rozhodnutí žalované zrušil a nařídil jí, aby žalobci informace poskytla ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku (s výjimkou osobních údajů fyzických osob).

[4] Městský soud nejdříve posuzoval pasivní legitimaci žalované. Dospěl k závěru, že mezi žalovanou a Úřadem pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) dochází k nežádoucímu procesnímu ping-pongu. ÚOOÚ již několikrát zrušil rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost. Žalovaná nebyla totiž schopna přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč neposkytnuté informace spadají pod obchodní tajemství. Městský soud proto shledal, že je třeba aplikovat rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS. Podle něho může neúspěšný žadatel o informaci žalovat přímo povinný subjekt, pokud odvolací orgán zrušil jeho rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a povinný subjekt žádosti opětovně nevyhověl. Žalovaná je proto pasivně legitimována.

[5] Dále se městský soud zabýval tím, zda požadované informace jsou obchodním tajemstvím. Žalovaná se omezila na obecná konstatování. Odůvodnění se nikterak neváže ke konkrétním částem smluv, a působí tak jako pouhé formální odůvodnění. Na druhou stranu je zřejmé, jakými úvahami se žalovaná řídila, a rozhodnutí je proto přezkoumatelné. Městský soud dále poukazuje na § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle tohoto ustanovení není porušením obchodního tajemství poskytnutí informace, která se týká používání veřejných prostředků.

[6] Následně městský soud posoudil konkrétní neposkytnutá ujednání. Podle městského soudu spadá řada znečitelněných ujednání smlouvy o implementaci projektu pod § 9 odst. 2

pokračování

zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť se týkají nakládání s nemovitostmi ve vlastnictví žalované, tedy s veřejnými prostředky. Žalovaná k této smlouvě neposkytla seznam *informačních příloh a příloh* obsahující mimo jiné i vzory dalších smluv. Teprve z nich lze přitom dovodit, jakých nemovitostí se vůbec smlouva o implementaci projektu týká. Žalovanou vlastněné nemovitosti lze navíc zjistit z katastru nemovitostí. Nekonkretizované vzory smluv nepředstavují konkurenčně významnou skutečnost ani skutečnost běžně nedostupnou v příslušných obchodních kruzích. Dále žalovaná anonymizovala čl. 1.1 a 3 této smlouvy. Tato ujednání obsahují pouze definice, které na tomto místě nemají žádnou vypovídací hodnotu. Tyto údaje podle městského soudu nepředstavují konkurenčně významnou skutečnost, která by navíc neměla být běžně dostupná v příslušných obchodních vztazích. To se týká i čl. 2.2, který obsahuje ujednání o zástavním právu (byť se jedná o speciální úpravu). Obdobně městský soud posoudil i anonymizovaná ujednání v rámci čl. 4 *Příprava projektu*, 5 *Rozpočet projektu a SPV*, 10 *Finanční náležitosti* a 16 *Ukončení smlouvy a smluvní pokuty*. Ty navíc (kromě čl. 10) spadají pod § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[7] Dále městský soud posuzoval neposkytnuté části smlouvy o budoucí kupní smlouvě. Jednalo se o postup pro výpočet kupní ceny, nemovitosti ve vlastnictví žalované, které jsou předmětem smlouvy, způsoby nakládání s nemovitostmi či vzor kupní smlouvy. U všech dospěl k závěru, že nebyl naplněn znak konkurenční významnosti a nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích. Navíc se na všechny vztahuje § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nenaplnění obou zmíněných znaků obchodního tajemství shledal městský soud i u čl. 3.1 upravujícího výzvu k uzavření smlouvy.

[8] Následně posuzoval několik nájemních smluv a dodatek k jedné z nich. Pro stručnost lze shrnout, že žalovaná anonymizovala části identifikující nemovitosti v jejím vlastnictví, které jsou předmětem jednotlivých smluv. Dále neposkytla informace, jakým způsobem má nájemce nemovitosti užívat, informace o výši nájemného či vzorec k jeho stanovení, ujednání o dalším nakládání s nemovitostmi a způsobu hrazení jejich provozu. Městský soud dospěl k závěru, že u všech těchto ujednání se jedná o nakládání s veřejnými prostředky. Proto je žalovaná měla poskytnout bez ohledu na existenci obchodního tajemství (§ 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím). Navíc tyto informace nenaplnují ani všechny znaky obchodního tajemství (opět absentuje znak konkurenční významnosti a znak nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích).

[9] Dále se městský soud zabýval smlouvou o zřízení předkupního práva. Pod režim § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím spadá také neposkytnutá informace o nemovitostech ve vlastnictví žalované, které jsou předmětem smlouvy o zřízení předkupního práva, informace o vzorci pro stanovení kupní ceny, o způsobu nakládání s těmito nemovitostmi a vzoru kupní smlouvy. Informace navíc nenaplnují znaky obchodního tajemství (konkurenční významnost a nedostupnost v příslušných obchodních kruzích). Tyto znaky nenaplnuje ani neposkytnuté prohlášení z úvodních ustanovení této smlouvy.

[10] Městský soud se také zabýval opakovaným nezasíláním kompletního správního spisu odvolacímu orgánu, odmítnutím žádosti po zaplacení úhrady za nadměrné vyhledávání informací a skartováním stanoviska advokátní kanceláře. Posouzení těchto otázek však není předmětem řízení o kasační stížnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[11] Proti rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatelka předně rozporuje svoji pasivní legitimaci. Žalobce nepodal proti jejímu rozhodnutí odvolání. Městský soud se sice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, činí tak ovšem nepřipadným způsobem. Judikatura připouští podání žaloby bez předchozího využití řádného opravného prostředku v případě, kdy povinný subjekt nerespektuje nadřízený správní orgán nebo v případě neúčelného procesního ping-pongu. Ani jedna z těchto situací ovšem nenastala. Co se týká možnosti přikázat poskytnutí informací, městský soud se opírá o rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104. Ten vychází ovšem z jiného skutkového základu. Nejvyšší správní soud v něm posuzoval případ, kdy byla odvolacím orgánem dozorčí rada povinného subjektu. ÚOOÚ je však na povinném subjektu zcela nezávislý. Krajský soud navíc v této věci „pouze“ zrušil rozhodnutí dozorčí rady, aniž by jí nařídil informace vydat. Dospěl totiž k závěru, že informace mohou být předmětem obchodního tajemství, což nebylo ve správním řízení posuzováno. V této věci oproti tomu ÚOOÚ připustil, že by některé informace mohly být obchodním tajemstvím. Stěžovatelce pouze uložil, aby své rozhodnutí řádně odůvodnila. Městský soud se ovšem se závěrem ÚOOÚ o existenci obchodního tajemství nijak nevypořádal. ÚOOÚ navíc věc zkoumal opakovaně a nikdy nenařídil informace poskytnout.

[13] Kromě toho městský soud nesprávně posoudil otázku aplikace § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Zaměňuje totiž pojmy veřejná instituce a orgán veřejné správy. Je sice pravda, že soudy několikrát dospěly k závěru, že stěžovatelka je veřejnou institucí, a tedy i povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nenaplnuje však znaky orgánu veřejné správy podle zákona č. 320/2021 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě. Proto nelze dospět k závěru, že nakládá s veřejnými prostředky. Ve vztahu k některým závěrům (bod 82) je napadený rozsudek i nepřezkoumatelný, neboť nelze ověřit, jak k nim městský soud dospěl. Má-li se pojem veřejné prostředky vykládat jako prostředky patřící osobě uvedené v § 2 písm. a) zákona o finanční kontrole, tak se městský soud vůbec nezabýval tím, zda stěžovatelka znaky některé ze zde vyjmenovaných osob skutečně naplňuje. Stěžovatelka je přitom toho názoru, že nikoliv. Neplní totiž úkoly veřejné správy ani není právnickou osobou zřízenou na základě zvláštního právního předpisu, která hospodář s veřejnými prostředky. I pokud by soudy shledaly, že stěžovatelka částečně s veřejnými prostředky nakládá, musely by zkoumat, zda se tak děje v případě developerské činnosti. To ale podle stěžovatelky taktéž

pokračování

nepřipadá v úvahu. S veřejnými prostředky totiž stěžovatelka nakládá pouze v souvislosti s přepravou osob. Odkazuje se přitom na ustanovení týkající se odděleného účtování (§ 10 odst. 1 až 3 zákona č. 77/2002 Sb., o akciové společnosti České dráhy, státní organizaci Správy železnic, ve znění účinném v době podání žádosti).

[14] Dále se stěžovatelka vymezuje proti tomu, že neposkytnuté informace nejsou obchodním tajemstvím. Městský soud nevzal v potaz provázanost smluv. Navíc odkazuje na nepřiléhavou judikaturu. Oproti těmto případům se však stěžovatelka neomezila na obecné konstatování, že informace jsou obchodním tajemstvím, ale podrobně odůvodnila naplnění všech znaků obchodního tajemství u jednotlivých informací. Navíc odmítla žádost pouze částečně. Informace, u kterých naplnění znaků obchodního tajemství neshledala, poskytla. V čl. 12 smlouvy o implementaci projektu se strany dohodly na důvěrném zacházení s informacemi. Městský soud tak v rozporu s realitou argumentuje, že stěžovatelka ani jednu z neposkytnutých informací neutajovala (bod 73 napadeného rozsudku). Všechny smlouvy tvoří *know-how*, které si stěžovatelka přenáší i do dalších obchodních transakcí. Informace o financování či způsobu placení může indikovat finanční omezení v případě snahy participovat na dalších projektech. Toho mohou zneužít konkurenti, kteří nastaví nabídku tak, aby jim stěžovatelka nemohla konkurovat. Konkurenti si navíc budou moci udělat představu i o pozdějších cenách nájmu či prodejních cenách v budoucnu zbudovaných staveb, a tedy nabídnout nižší cenu. Stěžovatelka je coby povinný subjekt znevýhodněna tím, že kdokoli s ní vstoupí do smluvního vztahu, riskuje jeho zveřejnění. Pokud dojde ke zveřejnění smluv v plném rozsahu, bude pro ni v budoucnu obtížné vstoupit do smluvního vztahu s developerem. Celkově tak není v rovném postavení jako její konkurence. To reflektuje i zákonodárce, který s účinností od 1. 9. 2022 vložil do zákona o svobodném přístupu k informacím § 2a odst. 1 písm. a), na jehož základě by stěžovatelka mohla odmítnout informaci vydat, pokud by byla žádost podána až po nabytí účinnosti novely. Nicméně optikou zákonodárcova úmyslu je nutno podle stěžovatelky posoudit i tento případ.

Vyjádření žalobce

[15] Žalobce ve svém vyjádření navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Podle něj je stěžovatelka ve věci pasivně legitimována. Jedná se o typický procesní ping-pong mezi orgány, který trvá více než 11 let. Sama stěžovatelka navíc připouští, že nevydala přezkoumatelné rozhodnutí. Dále dodává, že ÚOOÚ nikdy nedospěl k závěru o existenci obchodního tajemství. Je sice pravda, že jeho existenci ani nevyloučil, ale tyto dva závěry nelze navzájem zaměňovat.

[16] Stěžovatelka dále napadá, že by byla veřejnou institucí podle zákona o svobodném přístupu k informacím. To je ovšem v rozporu s ustálenou judikaturou. Dále stěžovatelka zpochybňuje závěr, že nakládá s veřejnými prostředky. Podle žalobce je podstatné, že stěžovatelka byla založena zákonem a že na ni tímto zákonem byl převeden majetek České republiky, a to včetně nemovitých věcí, kterých se týká jeho žádost o informace (§ 4 odst. 2 a § 7 odst. 1 zákona o Českých drahách). To dělá ze stěžovatelky příjemce veřejných

prostředků. Stěžovatelčina argumentace odděleným účtováním je nepřiléhavá. Jednak toto ustanovení sledovalo zcela jiný účel, jednak již není ani v platnosti.

[17] Požadované informace nejsou podle žalobce obchodním tajemstvím. Ze stěžovatelčina jednání nelze dovodit ani žádný projev vůle informace utajit. Odkazuje se sice na čl. 12 smlouvy o implementaci, ale ten se týká až informací, které vzniknou při naplňování smlouvy, nikoliv informací přímo ve smlouvě uvedených. Navíc musí být v okamžiku zpřístupnění druhé smluvní straně označeny jako důvěrné či jako obchodní tajemství. To ovšem není případ žalobcem požadovaných informací.

[18] Co se týká narušení hospodářské soutěže, tak žalobce dodává, že subjekty hospodařící s veřejnými prostředky musí snést vyšší míru veřejné kontroly. Nadto nemovitosti u Masarykova nádraží jsou specifické, reálně tak stěžovatelka s nikým nesoutěžila. Případná není ani argumentace § 2b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle přechodných ustanovení se totiž toto pravidlo použije až na řízení o žádostech podaných po nabytí účinnosti novely. Navíc prodej takto významného komplexu pod toto ustanovení ani věcně podřadit nelze.

Replika stěžovatelky

[19] V replice stěžovatelka stále rozporuje svoji pasivní legitimaci. Vždy se snažila vyhovět všem požadavkům ÚOOÚ. Ten navíc formuloval své výtky postupně a nejednoznačně, a proto na ně nemohla stěžovatelka bezprostředně reagovat. Postup ÚOOÚ jí ovšem nelze klást k tíži. Tím, že městský soud meritorně přezkoumal již prvostupňové rozhodnutí, postupoval v rozporu s dělbou moci. ÚOOÚ by měl mít možnost se vyjádřit k tomu, že věc byla odňata z jeho pravomoci. Stěžovatelka proto navrhuje, aby do řízení vstoupil ÚOOÚ jako další účastník řízení.

[20] Stěžovatelka dále trvá na tom, že s ohledem na smysl a účel právní úpravy je třeba přihlížet k právní úpravě platné a účinné ke dni realizace příslušného úkonu, nikoliv ke dni podání žádosti. Z žalobcovy argumentace dále vyplývá, že zaměňuje obchodní tajemství ve smyslu zákonné úpravy s důvěrnými informacemi podle smluvního ujednání. Odmítá argumentaci žalobce, že smlouvy nepodléhaly utajení. Z té totiž vyplývá, že snad jen taková informace, která je za obchodní tajemství výslovně prohlášena, je obchodním tajemstvím. Tak tomu ovšem není.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

[21] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) se v zásadě vyjádřily tak, že souhlasí s kasační stížností, replikou stěžovatelky a jejím návrhem na vstup ÚOOÚ jako dalšího účastníka řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku jedná pověřená osoba splňující podmínku vzdělání dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Na úvod se Nejvyšší správní soud vypořádá s obecnou námitkou stěžovatelky, že není veřejnou institucí, tedy ani povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a že se s touto otázkou městský soud nevypořádal. Tato námitka postrádá jakoukoliv hlubší argumentaci, navíc se jedná o otázku, která již byla v této konkrétní věci Nejvyšším správním soudem při posuzování jednoho z předchozích rozhodnutí stěžovatelky řešena (rozsudek ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 As 145/2018-61). Od té doby k žádné novelizaci zákona o svobodném přístupu k informacím, která by se týkala definice veřejných institucí a jejich povinnosti poskytovat informace na žádost, nedošlo, nenastal ani žádný judikurní obrat (naopak další judikatura potvrdila, že stěžovatelka je veřejnou institucí, viz rozsudek ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 As 227/2018-41). Městský soud se s touto otázkou vypořádal, byť v části, kde se zabýval tím, zda stěžovatelka nakládá s veřejnými prostředky (bod 81 napadeného rozsudku).

[25] S tím souvisí i stěžovatelčino obecné konstatování, že v důsledku toho, že je povinným subjektem, má horší postavení oproti svým konkurentům. To může být do jisté míry pravda. Nicméně její postavení je kvůli tomu, že jejím jediným akcionářem je Česká republika, specifické. Takový akcionář je kupříkladu i při výkonu svých akcionářských práv stále ovlivňován veřejnými politikami (viz např. Csach, K., Havel, B., ed. *Corporate governance společností s účastí státu*. Praha: Wolters Kluwer, 2020, s. 15). Pokud se za této situace stala stěžovatelka v důsledku rozhodnutí zákonodárce a následné soudní praxe povinným subjektem, nezbyvá jí, než aby toto specifické postavení respektovala a přizpůsobila se mu.

Žaloba je přípustná

[26] Stěžovatelka dále uplatnila důvod dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť podle ní se na věc neuplatní závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS. V kasační stížnosti argumentuje, že v této věci k neúčelnému procesnímu ping-pongu nedochází. V replice doplňuje, že to byl ÚOOÚ, kdo nebyl schopen formulovat své výtky jednoznačně a v rámci jednoho zrušovacího rozhodnutí.

[27] Nejvyšší správní soud považuje za potřebné nejprve korigovat procesní terminologii užitou městským soudem, z níž nesprávně v kasační stížnosti vychází i stěžovatelka. V daném případě nelze nikterak pochybovat o tom, že stěžovatelka byla v řízení před

městským soudem pasivně legitimována. Postavení žalované jí svědčilo s ohledem na § 69 s. ř. s., neboť se jedná o správní orgán, jenž vydal žalobou napadené rozhodnutí. O tom, že žalobce napadl žalobou rozhodnutí stěžovatelky jakožto správního orgánu I. stupně (povinného subjektu), není pochyb. Právě od skutečnosti, že stěžovatelka vydala žalobou napadené rozhodnutí, se odvíjí její pasivní legitimace. Městský soud tak bez jakýchkoliv pochybností jednal správně se stěžovatelkou jako s žalovaným.

[28] Otázka legitimace (ovšem aktivní) byla skutečně nadnesena ve výše zmíněném rozsudku rozšířeného senátu, který městský soud na věc aplikoval. Rozšířený senát se totiž zabýval otázkou, zda rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí povinného subjektu a věc mu vrácena k dalšímu rozhodnutí, zasahuje do práv žadatele. Jinými slovy posuzoval, zda žadatel může ve vztahu k tomuto rozhodnutí tvrdit, že jím byl zkrácen na právech, ačkoliv se v řízení před správními orgány dále pokračuje. V tomto kontextu zmínil rozšířený senát pojem aktivní legitimace žalobce. Rozšířený senát dospěl k závěru, že zrušující rozhodnutí odvolacího orgánu nezasahuje do práv žadatele o informaci, a tudíž žadatel není aktivně legitimován k podání žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu. Dodal současně, že v případě procesních obstrukcí či nekončícího procesního ping-pongu (resp. v situaci, kdy povinný subjekt nevyhoví žádosti, ačkoliv jeho předchozí odmítavé rozhodnutí zrušil odvolací orgán) lze v informačních věcech napadnout přímo rozhodnutí povinného subjektu. Již toto rozhodnutí totiž může žadatele zkrátit na jeho právech ve smyslu legislativní zkratky *rozhodnutí* podle § 65 s. ř. s. Není tedy nutné podávat odvolání. To totiž nemůže žadateli přinést dostatečnou ochranu jeho práv.

[29] V nyní posuzované věci směřuje žaloba proti prvostupňovému rozhodnutí povinného subjektu, a proto je namístě zabývat se přípustností žaloby z hlediska § 68 písm. a) s. ř. s. Jedná se o to, zda žalobce před podáním žaloby vyčerpал řádný opravný prostředek v podobě odvolání, který má objektivně podle aplikovatelného procesního předpisu k dispozici. Rozšířený senát ve shora zmíněném rozsudku dovodil, že jakmile žadatel jednou podal odvolání, k němuž bylo v pořadí první rozhodnutí povinného subjektu zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu projednání, může proti v pořadí druhému rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace brojit přímo žalobou k soudu (viz bod 38 rozsudku rozšířeného senátu, nebo dále rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 10 As 542/2021-99).

[30] Jak správně uvádí městský soud, žalobce podal žádost již v první polovině roku 2012. Ve věci proběhlo několik soudních řízení, ÚOOÚ rozhodnutí stěžovatelky zrušil již pětkrát pro nepřezkoumatelnost. Nejvyššímu správnímu soudu přitom v této fázi nepřísluší tato rozhodnutí ÚOOÚ přezkoumávat (rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2019, č. j. 4 As 18/2018-59, bod 27). Může však jednotlivá rozhodnutí krátce shrnout tak, aby bylo zřejmé, že argument stěžovatelky, že za průtahy může v zásadě jen ÚOOÚ, je zcela v rozporu s realitou.

[31] Jedno z rozhodnutí stěžovatelky o částečném odmítnutí žádosti zrušil pro nepřezkoumatelnost již městský soud rozsudkem ze dne 17. 5. 2018, č. j. 9 A 230/2015-51. V tomto rozsudku městský soud stěžovatelce zcela jasně vymezil, proč je její rozhodnutí nepřezkoumatelné: *„Jak bylo odůvodněno výše, z hlediska konstantní*

pokračování

rozhodovací praxí správních soudů traktovaných standardů přezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zcela nepřijatelné, pokud žalovaný v Prvostupňovém rozhodnutí i Napadeném rozhodnutí toliko konstatoval existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, aniž blíže v souladu se shora popsányými mantinely ve vztahu ke specifikovaným typovým informacím zdůvodnil, na základě jakých konkrétních úvah k takovému závěru dospěl.“ (bod 53). Z tehdy přezkoumávaného rozhodnutí městský soud nemohl ani seznat, zda stěžovatelka považuje za obchodní tajemství i stanovisko advokátní kanceláře. I v tomto ohledu bylo proto rozhodnutí nepřezkoumatelné (bod 59). Nutno podotknout, že již tehdy se jednalo o přezkum šestého rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti (bod 22).

[32] Stěžovatelka následně vydala další rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Celkově se jedná o velmi pozoruhodné rozhodnutí. Ve výrokové části se uvádí, že stěžovatelka rozhoduje o stížnosti žalobce směřující proti nečinnosti stěžovatelky, kterou podal v rámci řízení o své žádosti. Ve výrokové části je ale i odkaz na § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, který umožňuje odmítnout žádost o informaci, která je obchodním tajemstvím. Výrokem samotným se částečně odmítá žádost žalobce jako taková. O stížnosti proti průtahům tedy stěžovatelka vůbec nerozhodla. Rozhodnutí odůvodnila tak, že z důvodu nouzového stavu vyhlášeného vládou není možné o žádosti v tuto chvíli rozhodnout. Až to bude možné, stěžovatelka žádosti vyhová s výjimkou informací, které jsou obchodním tajemstvím. Odůvodnění tedy charakterem argumentace odpovídá opět spíše rozhodnutí o stížnosti proti průtahům.

[33] Stěžovatelka se ani v tomto rozhodnutí slovem nezmínila o tom, které informace odmítla poskytnout s poukazem na obchodní tajemství a ani s jakým odůvodněním. ÚOOÚ toto rozhodnutí proto zrušil pro nepřezkoumatelnost. To ale není to nejabsurdnější. Z odůvodnění rozhodnutí jasně vyplývá, že se stěžovatelka teprve v budoucnu bude zabývat tím, jaké informace žalobci poskytne a jaké nikoliv. Jinými slovy, ani samotná stěžovatelka neměla v době vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti nejmenší tušení, jaké informace odmítla poskytnout, natož aby věděla proč. Rozhodně tak nevyhověla rozsudku městského soudu.

[34] V pořadí dalším rozhodnutím stěžovatelka žádost v plném rozsahu odmítla, a to opět s odkazem na obchodní tajemství. Rozhodnutí odůvodnila tak, že osoba zúčastněná na řízení I) s poskytnutím informací zásadně nesouhlasí s tím, že její odůvodněné stanovisko zaslala žalobci. Jinými slovy, stěžovatelka v tomto rozhodnutí neuvedla žádnou svoji úvahu, natožpak úvahu přezkoumatelnou. Kromě toho je zjevné, že stanovisko osoby zúčastněné na řízení I) nevyhovuje požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí stran existence obchodního tajemství. Vůbec z něj totiž nevyplývá, že by jakákoliv požadovaná informace měla naplnit být jen jediný znak obchodního tajemství. Ani toto rozhodnutí nemůže v žádném případě obstát v kontextu požadavků, které na něj správně kladl jak ÚOOÚ, tak městský soud. ÚOOÚ opět zrušil rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

[35] Zrušovací důvody v pořadí devátého, desátého a jedenáctého rozhodnutí stěžovatelky jsou v zásadě totožné. Stěžovatelka se nezabývala naplněním jednotlivých

znaků obchodního tajemství, uvedla pouze obecná tvrzení. Proto je shledal ÚOOÚ nepřezkoumatelnými.

[36] Kromě všeho výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za nutné upozornit, že stěžovatelka zaslala ÚOOÚ žalobcem požadované informace až v souvislosti s odvoláním proti jedenáctému rozhodnutí. Již jen na základě této skutečnosti musela být přechozí rozhodnutí zrušena pro nepřezkoumatelnost. ÚOOÚ na to stěžovatelku ve svých rozhodnutích několikrát upozornil. I kdyby tedy stěžovatelka odůvodnila svá rozhodnutí sebelépe, nedala ÚOOÚ jinou možnost než její rozhodnutí rušit pro nepřezkoumatelnost. Kromě toho ÚOOÚ také několikrát stěžovatelce uložil, aby se vypořádala s § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Ani v jednom svém rozhodnutí tak ovšem stěžovatelka neučinila.

[37] Z uvedeného je zřejmé, že argumentace stěžovatelky, že k prodlužování řízení nedochází její vinou, není důvodná. Z její strany se jedná o typické obstrukční jednání. Vydávání nepřezkoumatelných rozhodnutí bylo zjevně účelové a svévolné. Žalobce proto mohl přímo napadnout rozhodnutí stěžovatelky podle § 65 s. ř. s. (bod 34 a 35 rozsudku rozšířeného senátu).

[38] V této části se rovněž sluší dodat, že Nejvyšší správní soud nevyhověl návrhu na vstup ÚOOÚ do řízení o kasační stížnosti. Procesní předpisy totiž k takovému postupu nedávají žádný prostor. ÚOOÚ nemůže být žalovaným. Tím je totiž správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.). Žalobce výslovně brojí proti prvostupňovému rozhodnutí. ÚOOÚ vůbec v této části řízení nerozhodoval. ÚOOÚ nemůže být ani osobou zúčastněnou na řízení. Těmi jsou pouze osoby, které byly dotčeny na svých právech. ÚOOÚ nesplňuje již první podmínku, není totiž osobou, nýbrž správním orgánem. Z tohoto důvodu nemůže být ostatně ani dotčen na svých právech, je totiž jen svazkem kompetencí (viz rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 As 450/2021-32, bod 11). Nelze ani dovodit, že by snad měl subjektivní právo ve věci rozhodnout. Již pojmově tak nemůže být splněna podmínka dotčenosti na jeho právech.

Předpoklady aplikace § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím byly naplněny

[39] Stěžovatelka argumentuje, že věc se skutkově liší od věci rozhodnuté Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104. Tato námitka ovšem není přílehlavá. Městský soud pomocí tohoto rozhodnutí pouze vymezil obecná východiska. Konkrétně uvedl, že je jeho povinností aplikovat § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, jsou-li k tomu naplněny předpoklady, aniž by to žalobce výslovně navrhl. V žádném případě na základě skutkových okolností zmíněného případu nedospěl k závěru, že tak má učinit v právě projednávané věci. Ostatně v dříve rozhodované věci krajský soud informace ani nenařídil poskytnout, pouze správní rozhodnutí zrušil.

[40] Stěžovatelka dále argumentuje, že ÚOOÚ ve svém posledním rozhodnutí připustil, že by některé informace skutečně mohly být obchodním tajemstvím, tento závěr musí

pokračování

stěžovatelka pouze dostatečně odůvodnit. S tím ovšem nelze souhlasit. ÚOOÚ několikrát zrušil rozhodnutí stěžovatelky pro nepřezkoumatelnost. Z povahy věci se tedy ÚOOÚ nemohl přiklonit ani na jednu stranu (ostatně stěžovatelka mu ani nepředkládala informace, jejichž poskytnutí žalobce žádal, učinila tak pouze v případě posledního rozhodnutí ÚOOÚ). Z rozhodnutí ÚOOÚ vyplývá pouze to, že rozhodnutí stěžovatelky nebylo dostatečně odůvodněné.

[41] Namítá-li stěžovatelka, že ÚOOÚ nikdy nenařídil poskytnout informace, zatímco městský soud tak učinil, je to z toho důvodu, že shledal stěžovatelčino rozhodnutí přezkoumatelným (bod 71 napadeného rozsudku). K tomuto závěru městského soudu stěžovatelka výslovně nic nenamítá (ostatně bylo by poněkud zvláštní, měla-li by stěžovatelka hájit své rozhodnutí tím, že je nepřezkoumatelné). Pro celkový kontext ale považuje Nejvyšší správní soud za vhodné se k tomuto závěru krátce vyjádřit.

[42] Je na povinném subjektu, aby ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnil, v čem spatřuje naplnění znaků legální definice obchodního tajemství (viz rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 155/2015-195, bod 25). Judikatura připouští, že je možné pouze druhově či typově vymezit jednotlivé informace a následně u nich vysvětlit, proč mají být obchodním tajemstvím (viz rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2023, č. j. 9 As 24/2023-37, bod 18, a ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 As 123/2022-93, bod 16).

[43] Této možnosti stěžovatelka využila. Nejprve vymezila jednotlivé okruhy informací, které mají být obchodním tajemstvím. Jednotlivé neposkytnuté informace následně podřadila pod jeden či více okruhů a uvedla zdůvodnění, proč nelze tento typ informací poskytnout. Důvody přitom podřadila pod jednotlivé znaky uvedené v § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“).

[44] Stěžovatelka vymezuje okruhy neposkytnutých informací ve svém rozhodnutí takto:

- informace o cenách (kupních cenách, cenách nájmu atd., včetně mechanismu tvorby ceny a vstupních proměnných);
- informace o způsobech financování a způsobu placení;
- informace o pozemcích a stavbách, které jsou předmětem smlouvy;
- informace o plánované výstavbě;
- informace o plánovaných přestavbách;
- informace k projektové dokumentaci, včetně uspořádání území, podoby zástavby, využití území a využití staveb atd.;
- informace o termínech realizace projektů;
- informace o zátěžích v území, způsobu a možnostech jejich odstraňování, úhradě nákladů na odstraňování zátěží a postupu odstraňování.

[45] Co se týká posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatelky, je otázkou, zda jednotlivé neposkytnuté informace skutečně spadají pod takto vymezené okruhy. Pokud by tomu tak nebylo, nemohlo by být typové odůvodnění přílehlavé pro jednotlivé neposkytnuté informace.

[46] Právě to se podle Nejvyššího správního soudu stalo. Za všechny případy lze poukázat na odůvodnění neposkytnutí informace obsažené v čl. 16.4 smlouvy o implementaci projektu. Článek je řazen pod okruh „*informace o cenách*“, „*informace o financování*“ a „*informace o termínech realizace projektů*“. Kupříkladu naplnění znaku konkurenční výhodnosti je tak u této informace odůvodněno takto: „*Konkurenční výhoda informace vyplývá z její povahy. Znalost mechanismů cenotvorby a způsobů financování úzce souvisí s obchodní strategií budoucího využití staveb, okruhu budoucích nájemců, možných cen nájmu i se samotnou konkurencí schopností obchodního závodu/společnosti.*“ Odůvodnění tohoto znaku je úplně stejné jako např. u čl. 4 *Kupní cena* smlouvy o budoucí smlouvě kupní. Problémem ovšem je, že čl. 16.4 smlouvy o implementaci projektu stanovení kupní ceny ani způsob financování neobsahuje. V čl. 16.4 si strany ujednaly, za jakých okolností může osoba zúčastněná na řízení II) odstoupit od smlouvy o implementaci projektu. Ani konkrétní znění důvodů nikterak nesouvisí s cenotvorbou, financováním či termínem realizace projektu. Takové odůvodnění proto těžko může být přiléhavé a individuální. Jinými slovy, ve vztahu k této informaci nepřednesla stěžovatelka žádnou argumentaci stran naplnění jednotlivých znaků § 504 o. z. V této části je proto rozhodnutí nepřezkoumatelné. Takto by bylo možné pokračovat, ale Nejvyšší správní soud to vzhledem k níže uvedenému nepovažuje za účelné.

[47] Judikatura Nejvyššího správního soudu obecně vychází z toho, že soud může nařídit poskytnutí informace ve chvíli, kdy je rozhodnutí přezkoumatelné (viz např. rozsudky ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, č. 1469/2008, či ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013-53). Nicméně také dovodila, že soud může tuto pravomoc využít i v situaci, kdy je nepochybné, že správní orgán svévolně vydává nepřezkoumatelná rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2014, č. j. 6 As 140/2013-155). Právě o tuto situaci se zde bez jakýchkoliv pochyb jedná (viz část *Žaloba je přípustná*). Městský soud tedy mohl užít pravomoc danou mu § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nesprávná úvaha městského soudu spočívající v tom, že rozhodnutí je v celém rozsahu přezkoumatelné, tudíž nemá žádný vliv na zákonnost jeho rozsudku.

Požadované informace nejsou obchodním tajemstvím

[48] V předcházejících řízeních již bylo v obecné rovině několikrát vymezeno, za jakých okolností je možné odmítnout poskytnout informaci, která je obchodním tajemstvím.

[49] Jelikož stěžovatelka i městský soud posuzovaly, zda jsou naplněny znaky obchodního tajemství dle § 504 o. z., považuje Nejvyšší správní soud za důležité doplnit, že na věc dopadá i § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník. Smlouvy, jejichž součástí jsou informace tvořící dle stěžovatelky obchodní tajemství, byly uzavřeny před 1. 1. 2014 a před tímto datem byla podána i žádost žalobce o poskytnutí informací. Skutečnost, zda se informace, které nebyly žalobci poskytnuty, staly obchodním tajemstvím, je třeba posoudit právě podle § 17 obchodního zákoníku, neboť se tak mělo stát ještě před 1. 1. 2014, což vyplývá i z přechodného ustanovení § 3028 odst. 2 o. z. (viz rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2018, č. j. 10 As 368/2017-71, bod 17). Po 1. 1. 2014 se však na obchodní tajemství aplikuje právě § 504 o. z. Pokud by obchodní tajemství přestalo po uvedeném datu splňovat

pokračování

všechny zákonné znaky plynoucí z § 504 o. z., zaniklo by. Jelikož stěžovatelka rozhodla o odmítnutí žádosti o informace dne 26. 3. 2021, byla povinna pro účely aplikace § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím vycházet též z § 504 o. z.

[50] V této souvislosti lze dodat, že právní úprava obchodního tajemství obsažená v § 17 obchodního zákoníku je v zásadě shodná s úpravou obsaženou v § 504 o. z. (rozsudek NSS č. j. 10 As 368/2017-71, bod 18, shodně též Lochmanová, L. Právní úprava obchodního tajemství. Právní rozhledy, 2020, č. 3, Beck-online). Jakkoliv předchozí právní úprava nezahrnovala mezi výslovně vyjádřené znaky obchodního tajemství jeho konkurenční význam, *implicite* byl tento znak zahrnut v ostatních definičních znacích, zejména ve znaku skutečné nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnoty. Doktrína poukazovala na to, že hodnota obchodního tajemství vyvěrá z jeho utajování (běžné nedostupnosti v obchodních kruzích) a spočívá v soutěžní výhodě (Telec, I. Znaky obchodního tajemství. Obchodní právo, 2011, č. 10, ASPI).

[51] Předmětem ochrany jakožto obchodní tajemství není smlouva jako taková, ale pouze jednotlivé informace ze smlouvy vyplývající. To, že jsou ve smlouvě uvedeny pouze skutečnosti, které představují obchodní tajemství, není typické (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, č. 1469/2008 Sb. NSS, či Rothanzl, L. § 9 [Ochrana obchodního tajemství]. In: Furek, A. a kol. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 465).

[52] Ve vztahu k nyní projednávané věci je třeba zdůraznit, že obchodní tajemství mělo vzniknout v roce 2006, kdy byly uzavřeny požadované smlouvy, přičemž stěžovatelka je odmítla poskytnout v roce 2021 s tvrzením, že některé v nich uvedené informace představují obchodní tajemství. Právní úprava, ať již dříve obsažená v obchodním zákoníku, nebo nyní v občanském zákoníku, nespojuje ochranu poskytovanou obchodnímu tajemství s žádnou dobou. Trvání obchodního tajemství váže na okolnost, zda trvají všechny jeho definiční znaky. Je nicméně možné, že v důsledku plynutí času může informace pozbyť znak konkurenční výhody (viz rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 As 123/2022-93). K tomu je třeba doplnit, že před vydáním rozhodnutí stěžovatelky, kterého se týká nynější soudní řízení, byla provedena řada právních kroků veřejně dohledatelných (např. zápisy v obchodním rejstříku, listiny založené ve sbírce listin obchodního rejstříku, zápisy v katastru nemovitostí, listiny založené ve sbírce listin katastru nemovitostí, změna územního plánu, řízení dle stavebního zákona), které konkretizují daný projekt a jeho územní rozsah. Vedle toho byl projekt tematizován a blíže představován i v médiích. Z argumentace stěžovatelky prezentované v jejím rozhodnutí i kasační stížnosti se však zdá, že na věc hledí z pozice odpovídající stavu projektu v roce 2006, nikoliv ze situace v době, kdy naposledy odmítla žádost o poskytnutí informací. Odůvodnění, jímž hájí konkurenční význam neposkytnutých informací, působí zjevně neaktuálně.

[53] Již jen z výčtu okruhů neposkytnutých informací (bod 44 tohoto rozsudku) je na první pohled zřejmé, že stěžovatelka prakticky neposkytla žádné informace, které by mohly být z hlediska veřejného zájmu (hospodaření obchodní korporace, jejímž jediným akcionářem je stát) jakkoliv relevantní. Je tomu tak z toho důvodu, že z poskytnutých

znečitelných smluv nelze dovodit velkou část ani těch nejzákladnějších ujednání, např. čeho se smlouvy týkají (jakých nemovitostí), cenu plnění, způsob financování. V poskytnutých částech smluv sice zůstaly jednotlivé podrobnosti smluvních vztahů. Jejich poskytnutí je ovšem v situaci, kdy nelze dovodit ani jeho základní prvky, v zásadě nicneříkající.

[54] Stěžovatelka tak znečitelnila např. definice několika pojmů, bez kterých je pochopení jednotlivých smluv takřka nemožné. Kupříkladu lze zmínit smlouvu o implementaci projektu. V jejím čl. 1 stěžovatelka např. odstranila definici toho, co se ve smlouvě vlastně myslí *Projektem*. Dále např. poskytla přibližně polovinu čl. 3 této smlouvy *Práva ke Stávajícím nemovitostem*. Již ovšem neposkytla informaci, co se *Stávajícími nemovitostmi* myslí. Ani tedy formálně poskytnutá část čl. 3 tak nemá žádnou vypovídací hodnotu. Takto by bylo možné pokračovat dále. Mnoho (byť formálně poskytnutých) ujednání tak lze jen stěží pochopit. Nejvyšší správní soud proto nevidí velký rozdíl mezi tímto přístupem a neposkytnutím žádných informací.

[55] Na výše zmíněném, tedy že žalobci nebyla poskytnuta informace, co se myslí *Projektem*, lze demonstrovat neobhajitelnost závěru stěžovatelky, podle níž se jedná o obchodní tajemství. Žalobce se tak dle stěžovatelky nemůže dozvědět, že *Projektem* se rozumí „projekt rozvoje Území za účelem vybudování multifunkčního centra, které bude sestávat z administrativních a/nebo bytových komplexů, obchodních center (včetně restaurací, zařízení pro trávení volného času a jiných kulturně společenských zařízení) a/nebo jejich jakýchkoliv kombinací“. Přitom již v roce 2016 společnost Penta prezentovala vizualizaci projektu dle architektonického návrhu Zahy Hadid, která je dostupná např. zde: <https://www.designvid.cz/architektura/penta-ukazuje-jak-zaha-hadid-promeni-centrum-prahy.html>). Z vizualizace je zřejmé konkrétní umístění budov a jejich podoba. Na uvedeném odkazu je od roku 2016 zveřejněna informace, že vítězný návrh Zahy Hadid počítá s vybudováním osmi samostatných objektů na nezastavěných plochách v okolí Masarykova nádraží a autobusového nádraží Florenc. Využití by mělo být multifunkční od kanceláří, bytů a obchodů až po kavárny a restaurace. Chybět nemají promenády a zeleň. Nejvyššímu správnímu soudu uniká, v čem spočívala v roce 2021 konkurenční výhoda neposkytnuté informace o zcela obecné podstatě projektu a proč stěžovatelka považovala tuto informaci stále za utajenou (běžně nedostupnou v obchodních kruzích). Dále např. stěžovatelka neposkytla informaci obsaženou v čl. 6.1 smlouvy o implementaci projektu, podle níž jsou akcie osoby zúčastněné na řízení I) rozděleny na 100 akcií tak, že stěžovatelka vlastní 34 akcií a osoba zúčastněná na řízení II) 66 akcií, a informaci obsaženou v čl. 1.1, podle níž je jmenovitá hodnota akcie 20.000 Kč. Tyto informace jsou přitom veřejně dostupné ve sbírce listin obchodního rejstříku (viz notářský zápis ze dne 30. 6. 2004 založený u sp. zn. B 9599 Městského soudu v Praze).

[56] Stěžovatelka se v kasační stížnosti zaměřuje především na odlišení této věci od rozhodnutí, na která odkázal městský soud. Nicméně městský soud takto vymezil pouze obecný právní rámec, na jehož základě teprve posuzoval konkrétní skutkový stav této věci. Právní rámec přitom není nutně závislý na skutkových okolnostech, na jejichž podkladě byly právní názory formulovány, ale lze ho do určité míry zobecnit. To také městský soud

pokračování

učinil. V žádném případě nejde o to, že by městský soud aplikoval konkrétní závěry nějakého rozhodnutí na základě stejně zjištěného skutkového stavu. Co se týká obecných východisek uvedených k § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a § 504 o. z., nelze městskému soudu nic vytknout.

[57] Stěžovatelka poukazuje na čl. 12 smlouvy o implementaci projektu s tím, že z něj vyplývá, že obě strany považují smluvní vztahy za důvěrné. Tuto skutečnost podle ní městský soud nezohlednil (bod 73 napadeného rozsudku). V replice ovšem stěžovatelka doplňuje, že v zásadě není natolik důležité, jakým způsobem strany dokumenty označí. Důležité je naplnění znaků § 504 o. z. S tím Nejvyšší správní soud souhlasí. V této souvislosti městský soud uvádí, že v neoznačení informace jako obchodní tajemství může být shledána určitá liknavost ve vztahu k jeho ochraně. Tím tedy městský soud zjevně míří k šestému znaku obchodního tajemství, a sice k zajištění odpovídajícího způsobu utajení. Městský soud ovšem u žádné z neposkytnutých informací naplnění tohoto znaku nerozporoval (byť by jistě mohl, viz výše o utajování obsahu pojmu *Projekt* a počtu akcií, jejich nominální hodnoty a jejich majitelů). Není proto třeba se tímto ujednáním a jeho případným vlivem na naplnění znaků obchodního tajemství dále zabývat.

[58] Městský soud rozporoval u většiny neposkytnutých informací naplnění znaku konkurenční významnosti a nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích (ve zbývajících málo případech rozporoval jen naplnění znaku konkurenční významnosti). Namítá-li stěžovatelka, že se městský soud nevypořádal s tím, jaký vliv bude mít poskytnutí informací na hospodářskou soutěž, tak s ní není možné souhlasit. Tento aspekt je zahrnut právě pod znakem konkurenční významnosti.

[59] Na tomto místě je rovněž třeba upozornit, že argumentace obsažená v kasační stížnosti není nikterak zacílena na jednotlivé neposkytnuté informace či alespoň na jejich jednotlivé okruhy. Jedná se tak v zásadě o obecná konstatování k neposkytnutým informacím jako celku (stěžovatelka výslovně zmiňuje pouze informace o cenách). V tomto smyslu nutně musí být i argumentace Nejvyššího správního soudu obecná.

[60] Co se týká znaku konkurenční významnosti, jde v zásadě o to, že znalost informace představuje konkurenční výhodu. Tím zakládá lepší postavení nositele obchodního tajemství (Koukal, P., Lasák, J. § 504 [Obchodní tajemství]. In: Lavický, P. a kol. *Občanský zákoník I. Obecná část* (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1554–1555). Jinými slovy, jde o informace, které chce získat konkurence, neboť mohou být využitelné při jejím vlastním podnikání (Melzer, F., Tégl, P. a kol. *Občanský zákoník – Velký komentář*. Svazek III. § 419 - 654. Praha: Leges, 2014, s. 291).

[61] Nejvyšší soud dlouhodobě judikuje, že „*konkurenčně významnými skutečnostmi mohou být např. seznamy zákazníků, dodavatelů, podnikatelské plány a strategie, cenové odhady, výrobní náklady, nejruznější studie, informace z obchodních smluv, vzorníky, výrobní programy, nová technická řešení, technologické postupy a vzory, marketingové strategie, dokumentace apod. Obchodním tajemstvím může být např. i organizační změna u zaměstnavatele, který je podnikatelem.*“ (viz rozsudek NS ze dne 2. 2. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1874/2004).

[62] Z kasační stížnosti není na první pohled zcela zřejmé, koho všeho považuje stěžovatelka za nositele obchodního tajemství. Nepochybně hovoří o sobě a dále používá pojem „společnost“, aniž by blíže specifikovala, zda se jedná o osobu zúčastněnou na řízení I) či II). Vzhledem k tomu, že v napadeném rozhodnutí hovoří o osobě zúčastněné na řízení I) jako o společnosti, má Nejvyšší správní soud za to, že tak činí i v kasační stížnosti.

[63] Ve vztahu ke své osobě stěžovatelka uvádí, že smlouvy jsou jejím jedinečným *know-how* s přesahem do jejích dalších obchodních projektů. S realizací smluv získává stěžovatelka zkušenosti, které může dále zúčtovat. Zveřejnění i zdánlivě nevýznamného detailu může mít dopad i do jejích dalších projektů.

[64] Nejvyšší správní soud nepopírá, že stěžovatelka získává zkušenosti s developerskými projekty, ale není mu zřejmé, jakým způsobem by mělo zveřejnění informací v tomto směru stěžovatelku poškodit. Zveřejnění ji jistě nijak neomezí v tom, aby své zkušenosti uplatňovala i v dalších projektech. Zároveň to, že své zkušenosti promítla do požadované smluvní dokumentace, nemůže samo o sobě znamenat, že se jedná o obchodní tajemství. V takovém případě by totiž bylo nutné za obchodní tajemství označit prakticky každou smlouvu, neboť každá ze stran jakéhokoli smluvního vztahu do smlouvy alespoň v určité míře své zkušenosti promítá.

[65] Stěžovatelka zmiňuje, že informace o jejích příjmech z požadovaných smluv mohou být zásadní pro její konkurenty z hlediska budoucích jejích výdajů, např. při obnově vozového parku či vydání dluhopisů. Nejvyšší správní soud uvádí, že z požadovaných smluv nelze zjistit, jaké výše mohou dosahovat výnosy stěžovatelky z realizovaného projektu. Údaje, které mají alespoň volnou souvislost s finanční stránkou projektu, jsou natolik kusé, že si na jejich základě nelze učinit ani rámcovou představu o výnosech plynoucích stěžovatelce z projektu. Vypovídací hodnotu lze připodobnit ceníku přepravného v osobní drážní přepravě. Z ceny přepravy za 1 km si také nelze učinit úsudek o všech příjmech stěžovatelky. Jen stěží si lze představit, že by subjekty ucházející se o zakázku na obnovu vozového parku kalkulovaly ve své nabídce s tím, jakých výnosů stěžovatelka dosahuje z projektu rozvoje Masarykova nádraží, neboť nelze dovozovat, že by mezi těmito investičními akcemi byla jakákoliv vazba, tedy že by obnova vozového parku byla financována z výnosů z projektu. Pokud snad bude stěžovatelka emitovat dluhopisy, bude muset v dokumentaci zpracovávané za tím účelem uvést mnohem podrobnější údaje o své ekonomické situaci, než jaké lze získat z požadovaných smluv.

[66] Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení I) stěžovatelka uvádí, že se jedná o investici v řádech stamiliónů korun. Pro developery se tak může jednat o významnou informaci o jejích finančních omezeních ve vztahu k dalším projektům. Ostatní soutěžitelé proto mohou získat výhodu a formulovat své nabídky tak, aby jim osoba zúčastněná na řízení I) nemohla konkurovat. Informace o cenách lze využít i tak, že bude možné usuzovat na pozdější cenu nájmu či prodejní cenu v budoucnu zbudovaných staveb. Jedná se tedy o podstatné informace o podnikatelském plánu.

pokračování

[67] Předně je třeba vyjádřit pochyby, zda se osoby zúčastněné na řízení vůbec účastní či budou účastnit dalších projektů. Smlouva o implementaci projektu popisuje anabázi jejich vzniku. Stěžovatelka za účelem vyhledání partnera pro společný podnik uskutečnila výběrové řízení a jako budoucího partnera vybrala sdružení společností ING Real Estate Development CR, s. r. o., SUDOP GROUP a. s. a MORÁVKA CENTRUM, a. s. Tyto společnosti uzavřely smlouvu o sdružení, v níž se zavázaly společně založit novou společnost, která bude partnerem stěžovatelky ve společném podniku. Touto společnou společností je právě osoba zúčastněná na řízení II). Osoba zúčastněná na řízení II) pak společně se stěžovatelkou založila další společnost, kterou je osoba zúčastněná na řízení I). Jediným účelem osoby zúčastněné na řízení II) je vytvoření společného podniku se stěžovatelkou za účelem přípravy a realizace projektu rozvoje lokality Masarykova nádraží. Osoba zúčastněná na řízení I) byla založena jako společný podnik, který bude jako developerská společnost rozhodovat o všech zásadních principech přípravy projektu rozvoje lokality Masarykova nádraží. Ze smlouvy o implementaci projektu tak vyplývá, že obě osoby zúčastněné na řízení byly založeny za účelem realizace jediného projektu. To pochopitelně nevylučuje, že se situace mohla od té doby změnit, nicméně stěžovatelka neshromáždila žádné podklady, které by svědčily o rozšíření hospodářské činnosti osob zúčastněných na řízení. Nekoresponduje-li odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace s informací samotnou, bylo by nanejvýš vhodné, aby se k tomuto nesouladu stěžovatelka ve svém rozhodnutí vyjádřila. Totéž platí i o důvodech kasační stížnosti. Navzdory tomu se k námitce Nejvyšší správní soud věcně vyjádří.

[68] Nejvyšší správní soud připouští, že např. cena plnění může být za určitých okolností obchodním tajemstvím. Tak tomu bude typicky v případě prozrazení cenotvorby či v případě, kdy se jedná o významný prvek obchodního modelu nositele obchodního tajemství. V tomto směru považuje Nejvyšší správní soud za účelné odkázat na následující rozhodnutí.

[69] V jednom z nich požadoval oprávněný subjekt po Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, aby mu poskytl rozhodnutí týkající se společnosti O2 Czech Republic a. s. Z rozhodnutí bylo možné udělat si podrobný obrázek o ekonomickém fungování této společnosti, a to i do budoucna. Jedná se o souvislou řadu údajů, na jejímž základě by bylo možné odhalit její dlouhodobou strategii, což by mohlo vést až ke zneužití informací při konkurenčním boji o zákazníky. Ve svém souhrnu tak informace podávají komplexní přehled o jejím způsobu podnikání. Proto je prvek konkurenční významnosti naplněn (viz rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 As 123/2022-93, především body 34 a 37).

[70] Ilustrativně lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2023, č. j. 11 A 79/2022-99. Ve věci se jednalo o obchodní tajemství společnosti VELKÁ PECKA s. r. o., resp. jejího podnikatelského projektu *Roblík.cz*. Městský soud dospěl k závěru, že informace o přidělování práce řidičům a způsobu jejich odměňování (tedy cena za plnění) je v tomto případě obchodním tajemstvím, neboť jsou důležité pro její obchodní strategii jako takovou (bod 47). Jinými slovy, v tomto případě městský soud shledal, že tyto

informace jsou natolik významné pro samotnou obchodní strategii společnosti, že je prvek konkurenční významnosti naplněn. Aniž by závěry městského soudu v této konkrétní věci Nejvyšší správní soud nyní hodnotil, je zřejmé, že městský soud vzal v potaz specifický obchodní model této společnosti a možnost prozrazení jeho podstaty (způsob přidělování zakázek řidičům a jejich odměňování). V tomto obecném posouzení navazuje městský soud i na předešlé rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[71] Pro dokreslení lze odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího soudu v trestních věcech. Z nich je zřejmé, že Nejvyšší soud klade značný důraz na to, zda mají vyzařené informace takovou povahu, že z nich jsou schopni ostatní soutěžitelé zjistit samotnou podstatu obchodního modelu nositele těchto informací, např. jejich klientelu, cenovou politiku atd. (viz usnesení ze dne 13. 12. 2017, sp. zn. 5 Tdo 1085/2017, ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. 5 Tdo 501/2018, či ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 5 Tdo 1130/2018). K tomu je nicméně třeba dodat, že s ohledem na subsidiaritu trestní represe a materiální korektiv formálního pojetí trestného činu se trestní justice zabývá výlučně závažnými případy porušení obchodního tajemství.

[72] Stěžovatelka namítá, že by poskytnutí informací narušilo obchodní model osoby zúčastněné na řízení I). Oproti uvedeným rozhodnutím je ovšem podstata informací, které má stěžovatelka poskytnout, zcela odlišná. Údaje ve smluvní dokumentaci se týkají jednoho konkrétního projektu, nikoli podstaty obchodního modelu osoby zúčastněné na řízení I). Z dokumentace nelze v tomto směru vyvodit jakékoli obecnější poznatky o jejích případných budoucích aktivitách, či dokonce o jejich podrobnější struktuře. Není možné z ní do budoucna vůbec předjímat, v jaké lokalitě bude osoba zúčastněná na řízení I) podnikatelské příležitosti vyhledávat, jak budou finančně náročné, jak je bude financovat, s kým bude vstupovat do smluvních vztahů ani jaké výše budou dosahovat ceny jednotlivých plnění. Informace se zkrátka týkají jen této konkrétní věci, která vykazuje řadu specifíků s ohledem na podobu projektu, lokalitu, možnosti jejího rozvoje, právní vztahy v území a rovněž konsorcium jinak samostatných podnikatelů zapojených do realizace projektu. Dokumentace tak zachycuje jedinečné podmínky umožňující realizaci developerského projektu a představu nádraží, nikoliv však v pravém slova smyslu opakovaně použitelný (tedy v podstatné míře přenositelný) podnikatelský model.

[73] Co se týká vzorců pro stanovení cen (nájemného, kupních cen), tak se v žádném případě nejedná o všeobecný vzorec pro stanovení hodnoty jakékoliv nemovité věci či pronajímatelného prostoru. Pokud jde o vzorec upravující kupní cenu ve smlouvě o budoucí kupní smlouvě, vyjadřuje pouze postup stanovení podílu z celkové kupní ceny upínající se k jednotlivým částem projektu. V tomto ohledu nemá sám o sobě žádnou ekonomickou hodnotu, nepředstavuje konkurenční výhodu. Ze vzorce jde dále zjistit celkovou výši kupní ceny. Ta však byla sjednána v roce 2006, je jistě významná z hlediska veřejné kontroly nakládání s majetkem stěžovatelky, ovšem její prozrazení v roce 2021 třetím osobám nemůže smluvní strany poškodit v hospodářské soutěži. Pokud jde o mechanismus stanovení nájemného upravený v nájemních smlouvách, ten působí výlučně dovnitř konsorcia a upravuje způsob rozdělení výnosů z podnájmu. Stěžovatelka ani osoby zúčastněné na řízení přesvědčivě nevysvětlily, v čem spočívá konkurenční výhoda znalosti vzorců

pokračování

upravujících rozdělení výnosů z podnájmů. I v tomto případě bylo užito paušální odůvodnění, které nijak nereaguje na specifičnost této konkrétní informace. Ani zcela obecný argument obsažený v kasační stížnosti, že jednotlivé informace je třeba posuzovat ve vzájemných souvislostech, tuto otázku blíže neobjasňuje. Nejvyšší správní soud sám *prima facie* nespatřuje ve vzorcích žádnou konkurenční výhodu, ať již stěžovatelky, nebo osoby zúčastněné na řízení I). Tyto vzorce vychází z dohod mezi členy konsorcia, samy o sobě nejsou nijak převratné, přičemž jsou výsledkem konkrétního obchodního jednání završeného v roce 2006, které je pro významný časový odstup od současnosti jen velmi omezeně a nepřímě schopno poskytnout informace o aktuální pozici smluvních stran na daném trhu a síle jejich aktuální vyjednávací pozice. Na základě zmíněných vzorců si nelze bez znalosti informací o výši příjmů z podnájmů, které ovšem nejsou ve smlouvách obsaženy, učinit ani rámcovou představu o aktuální či budoucí výši výnosů jednotlivých subjektů zapojených do projektu.

[74] Dále má stěžovatelka za to, že z poskytnutých cenových informací bude možné usuzovat na pozdější ceny nájmu či prodejní ceny. Ze vzorců a údajů uvedených ve smluvní dokumentaci ovšem nelze ani přibližně odvodit konkrétní ceny, a to nejen tržní ceny jednotlivých nemovitých věcí, ale ani model stanovení nabídkové ceny. Například vzorec výpočtu nájemného se odvíjí od výše podnájemného, které není možné z požadované smluvní dokumentace dovodit. Navíc predikovatelnost výše nájemného či prodejní ceny v budoucnu postavených staveb nebude nikdy zcela vypovídající. Lze zopakovat, že k uzavření smluv došlo již v roce 2006. To také jistě ztěžuje jakékoliv předpovídání budoucích cen. Smlouvy se navíc týkají komplexního projektu. Bude-li osoba zúčastněná na řízení I) nemovité věci a jednotlivé prostory v nich dále pronajímat či prodávat, individuální sjednávání těchto vztahů jistě bude vycházet z aktuálních podmínek na trhu s komerčními nemovitostmi.

[75] Stejně tak není možné z dokumentace v obchodně využitelné míře přesnosti odhadnout finanční možnosti osoby zúčastněné na řízení I) ve vztahu k případným dalším projektům. Ty ostatně budou do značné míry vyplývat i ze způsobu financování, který může být u konkrétních projektů odlišný. Je tedy nemyslitelné, aby někdo využil požadované informace tak, že by byl jakýmkoliv způsobem schopen zmařit její budoucí projekty.

[76] Nejvyššímu správnímu soudu není z rozsudku zcela zřejmé, zda městský soud rozporoval naplnění znaků obchodního tajemství i u *dalších prohlášení a závazků stran* v jednotlivých nájemních smlouvách. U konkrétních ustanovení uvádí pouze § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, aniž by se naplněním znaků obchodního tajemství zabýval (body 108, 120 a 121). Na druhou stranu v odstavci, kde shrnuje závěry ke všem nájemním smlouvám, uvedl, že žádná z uvedených odmítnutých informací znaky obchodního tajemství nenaplní (bod 122).

[77] Jedná se o dílčí deficit rozsudku, neboť není zřejmé, jaké konkrétní znaky obchodního tajemství tyto informace nenaplní. V kontextu této věci, kdy stěžovatelka odůvodnila neposkytnutí jednotlivých informací paušálně a toto stejné typové odůvodnění

odmítl městský soud i ve vztahu k na první pohled významnějším ujednáním, lze s jistotou dovodit, že ani ve vztahu k těmto údajům neshledal jejich konkurenční význam. S tím se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ujednání upravují bližší podmínky smluvního vztahu, jako např. právo žádat zrušení nájmu ve prospěch jiné osoby či v jakékoliv smlouvě o nájmu typická ujednání o tom, kdo provádí údržbu, úklid, kdo uzavírá smlouvu s dodavatelem energií, jak se provádí vyúčtování atd. V projednávané věci není patrné, a není ani konkrétně tvrzeno, že by informace plynoucí z těchto ujednání byly konkurenčně významné.

[78] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelka nepředložila žádné argumenty, z nichž by bylo možné usuzovat, že požadované informace jsou obchodním tajemstvím. Naplnění znaku konkurenční významnosti se jí nepodařilo prokázat. Lze do určité míry pochopit, že stěžovatelka či osoby zúčastněné na řízení mohou považovat některá smluvní ujednání za důvěrná a nemají zájem je zpřístupňovat třetím osobám. Tento prvek důvěrnosti ovšem není dostatečný k definování obchodního tajemství, které vyžaduje prvek konkurenční významnosti a ocenitelnosti informací. Je rovněž třeba zdůraznit, že pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nebylo určující, zda tyto informace v minulosti tvořily obchodní tajemství, nýbrž zda splňovaly jeho definiční znaky (zejména znak konkurenční významnosti) ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelky. Tak tomu ovšem nebylo zejména z důvodu velkého časového odstupu mezi vznikem smluv a rozhodováním o jejich poskytnutí a také s ohledem na jejich specifický charakter, neboť se týkají pouze jednoho projektu a v podstatné míře je nelze přenést do dalších projektů jako opakovatelný obchodní model.

[79] Ve vztahu ke znaku nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích stěžovatelka žádnou argumentaci ani neuvádí. Vzhledem k tomu, že naplnění tohoto znaku v rozhodnutí shledala u každé informace v tom, že: *„pokud by byla informace běžně dostupnou, nebyla by předmětem žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím“*, lze mít za to, že se stěžovatelka dostala v tomto případě do argumentační nouze. Takové odůvodnění by totiž znamenalo, že tento znak bude naplněn při žádosti o jakoukoliv informaci. Tak tomu ovšem jistě není. Nejvyšší správní soud ostatně výše zmínil několik příkladů odmítnutých informací, které byly v době rozhodování stěžovatelky veřejně přístupné. Není úkolem Nejvyššího správního soudu domýšlet za stěžovatelku její argumentaci.

[80] Stěžovatelka dále namítá nepřezkoumatelnost a nesprávné právní posouzení stran použitelnosti § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto ustanovení upravuje výjimku z pravidla, že se obchodní tajemství neposkytuje. Jeho aplikace tak předpokládá existenci obchodního tajemství. Městský soud argumentaci tímto ustanovením zjevně použil jako určitou nadstavbu pro případ, že by informace obchodním tajemstvím byly. Potom by bylo třeba zabývat se právě i tímto ustanovením. Dospěl-li však Nejvyšší správní soud k závěru, že požadované informace obchodním tajemstvím nejsou, nelze zmíněné ustanovení vůbec aplikovat, a proto není důvod, aby se těmito námitkami zabýval.

[81] Stěžovatelka má dále za to, že je třeba na věc aplikovat § 2a odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 241/2022 Sb. S tím se ovšem v žádném případě nelze ztotožnit. Ustanovení nabylo účinnosti až 1. 9. 2022 a podle

pokračování

přechodných ustanovení zákona č. 241/2022 Sb. se při vyřizování žádostí podaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona postupuje podle dosavadní právní úpravy. Toto ustanovení tak nelze na projednávanou věc použít.

IV. Závěr a náklady řízení

[82] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[83] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto právo má naopak procesně úspěšný žalobce, jemuž v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady spočívající v nákladech na zastoupení advokátem. Výše těchto nákladů je představována odměnou zástupce žalobce za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) a dále paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], celkem tedy 3.400 Kč. Tato částka se nenavýšuje o daň z přidané hodnoty, neboť zástupce žalobce již není plátcem této daně. Náhradu nákladů řízení je stěžovatelka povinna uhradit žalobci k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.) ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[84] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť jim soud v řízení neuložil žádnou povinnost a samy nenavrhly, aby jim byla náhrada přiznána z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu